

forlader den for ikke at vende tilbage, hvorimod det er Reglen, at Fraværelse under Sessjonen, naar man først har givet Møde, ikke berøver ham Retten til eller fritager ham for Forpligtelsen til at modtage Diæter. Nu havde jeg dog tænkt mig, at Meddelelse af Drlov, navnlig da Meddelelse af Drlov igjennem den særlige høitidelige Form, som Forretningsordenens § 42 foreskriver, maatte blive den, at vedkommende Beorlovede ikke fik Diæter. Det er imidlertid ikke Tilfældet. Foruden det Præcedents, som der idag er vist hen til, nemlig Biskop Monrads Bortreise i 1859, ved hvilket Præcedents Spørgsmaalet om Diæter af den Grund faldt bort, at den Paagjældende vendte tilbage, før hans Drlov var tilende, og atter indtraadte i sin Virksomhed i Rigsdagen og sølgelig kom til at oppebære Diæter for hele Tiden, foruden dette er der et andet Præcedents, nemlig med et Medlem af Landsthinget. Drla Lehmann fik for nogle Aar siden Drlov for at tiltræde en Reise paa flere Maaneder. Reisen var anlagt paa saa lang Tid, at han antog, at han ikke vilde være tilbage, før Sessjonen sluttede; men Sessjonen traß længere ud end forudsat, og da den nævnte Landsthingsmand vendte tilbage, varede den endnu, og der blev udbetalt ham Diæter for hele den Tid, han havde været borte med Drlov, en Sum af mellem 200—300 Rd. Drloven medfører altsaa ikke den Virkning, at den Paagjældende mister Diæterne eller fritages for at hævde dem, og naar den ene Virkning falder bort, er der ikke nogensomhelst anden Virkning deraf, end at ved Afstemningerne tilføies der i Tidenden, at den vedkommende Folkethingsmand er fraværende „med Drlov.“ Under de foregaaende Dages hyppige Afstemninger har det jo forresten været en yndet Folketorlystelse i Folkethinget, naar den her omtalte Folkethingsmands Navn blev optraadt, og der blev sagt, at han var fraværende, da at tilføie „med Drlov.“ Naar det altsaa ikke har nogensomhelst anden Virkning end denne, at der tilføies i Tidenden „med Drlov,“ saa forekommer det mig, at det deraf fremgaar ganske tydeligt, at der her er Tale om en Formalitet, som haade Thingets første Embedsmand, Formanden, naar det er ham, der

meddele Drlov, og Thinget selv, naar det ifølge Forretningsordenens § 42 er det, hvis Mening paakaldes, bør søge at glide saa let henover som mulig, og man bør ikke fordybe sig i den Art Undersøgelser, som det ærede Udvalg her har gjort. Det er allerede idag blevet fremhævet, at det Præcedents, til hvilket vi henvises, det fra 1859, ikke viser Noget af det, som Udvalget ved denne Leilighed forlanger. Det ærede Udvalgs Flertal besværer sig over, at Forretningsudvalget ikke er blevet sat istand til „nærmere at bedømme den paaberaabte Reises Nødvendighed“, og at det „savner enhver Oplysning om Reises Anledning og Hensigt“; men det fremgaar jo ganske tydeligt af den Drlovsbegjæring, som den ærede Drdfører for Flertallet oplæste, at Biskop Monrad i 1859 netop paa samme Maade havde ladet Thinget savne enhver „Oplysning om Reises Nødvendighed“, om „dens Anledning og om dens Hensigt“. Sagen staar altsaa i disse to Tilfælde ganske ens mellem dengang og nu, men dengang blev Samtykket meddelt uden nogensomhelst Indskrænkning, jeg tror endogsaa uden Debat, og dersom vi altsaa skulle se hen til et Præcedents, forekommer det mig, at man maatte komme til nu ligeledes at bevilge denne Drlovsbegjæring, uden at tale videre derom. Dernæst forekommer det mig, at det ærede Flertal i sin Behandling af det hele Spørgsmaal stiller sig noget vel meget paa det majestætiske Standpunkt; det opfatter Folkethingets Majestæt i meget store Former og gjør det saa meget villigere, som det ved denne Leilighed selv gjør sig til Organ for denne Majestæt, og fra dette ophøiede Stade behandler det de enkelte Folkethingsmænd som Thingets Tjenere. Der staar i Betænkningen, at den Rigsdagsmand, som vil reise bort, bør meddele Thinget saadanne Oplysninger om Grunden til hans „Ansøgning om Fritagelse for Forretninger i Thingets Tjeneste, at derpaa kan bygges en motiveret Dom“. Jeg tror ikke, at Forretningsordenen kjender til nogen Ansøgning af den Art; jeg tror heller ikke, at de enkelte Medlemmer have „Forretninger i Thingets Tjeneste“, der passende betegnes paa den Maade; saaledes omtales sammeligt de Embeds- og Bestillingsmænd,